

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 236/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Alexandrom Parajosom, advokátom, Skladná 236/64, Košice, proti rozsudku Okresného súdu Košice II č. k. 41 C 10/2021 z 29. októbra 2021 a rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 203/2021 zo 17. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v procesnom postavení žalovaného v spore vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 41 C/10/2021 a následne v odvolacom konaní vedenom pred Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 5 Co 203/2021. Predmetom sporu bola pohľadávka žalobcu – Wüstenrot poisťovňa, a. s., voči sťažovateľovi ako žalovanému z titulu regresného nároku, pretože sťažovateľ ako povinne zmluvne poistený u žalobcu bol v čase škodovej udalosti (poistnej udalosti) v omeškaní s platením predpísaného poistného. Oba konajúce súdy rozhodli v prospech sťažovateľa, vychádzajúc z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorá je v predmetnej „regresnej problematike“ naklonená v prospech poisťovateľov, a nie poistených. Najvyšší súd zastáva názor, že poisťovatelia

majú „neobmedzené“ právo voči poisteným vo veci určenia výšky regresného nároku. Sťažovateľ ako žalovaný je právneho názoru, že je potrebné hľadať nové „spravodlivejšie“ kritériá a východiská na postihovanie poistených, ktorí porušili zákonné či zmluvné povinnosti voči svojim poisťovateľom. Sťažovateľ v súdnom konaní predostrel tzv. „novodobé“ kritériá na určenie primeranosti regresného postihu, avšak oba konajúce sudy sa kvôli doterajšej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu nemohli odkloniť od existujúcich právnych úvah. Následne sťažovateľ citoval relevantný obsah svojho odvolania proti rozsudku okresného súdu č. k. 41 C 10/2021 z 29. októbra 2021 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“).

3. Sťažovateľ sa súčasne domáha, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť rozsudku okresného súdu a rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 203/2021 zo 17. februára 2022 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), alternatívne aby rozhodol o dočasnom opatrení, keďže výkon napadnutých súdnych rozhodnutí by spôsobil sťažovateľovi podstatne väčšiu ujmu ako odklad vykonateľnosti či dočasné opatrenie pre žalobcu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) v spojení s čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu, ktorými bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 332,23 eur s príslušenstvom z titulu regresnej náhrady, ktorú žalobca (poisťovateľ) vyplatil poškodenému na základe zmluvy o povinnom zmluvnom poistení v dôsledku škodovej udalosti poisteného motorového vozidla.

II.1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu:

5. Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) vyplýva, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (m. m. II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

6. Vzhľadom na skutočnosť, že v zmysle príslušných zákonných ustanovení mal sťažovateľ právo domáhať sa ochrany svojich práv podaním odvolania smerujúceho proti napadnutému rozsudku okresného súdu, pričom svoje právo aj využil, uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje absenciu svojej právomoci rozsudok okresného súdu preskúmať, pretože predmetné rozhodnutie preskúmal krajský súd, ktorý rozhodol o odvolaní.

7. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.2. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu:

8. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní skúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. V rámci predbežného prerokovania dospel ústavný súd k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa nespĺňa napriek jeho právnenému zastúpeniu náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať právne posúdenie predloženej veci, a to tak, aby konkrétnym vecným okolnostiam bolo adresne priraditeľné namietané porušenie niektorého z uplatnených základných práv. Sťažovateľ bez relevantnej súvislosti len citovaním časti svojho odvolania podaného proti rozsudku okresného súdu namieta porušenie označených práv rozhodnutím krajského súdu. Z argumentácie sťažovateľa však vôbec nevyplýva dôvod, pre ktorý by malo byť namietané rozhodnutie v rozpore s jeho označenými právami, teda chýba zdôvodnenie ústavnej neudržateľnosti rozsudku krajského súdu či akákoľvek polemika s týmto rozhodnutím.

10. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemá *ex offio* prieskumnú právomoc, t. j. nemá oprávnenie bez námietky sťažovateľa *en bloc* preskúmať napádané rozhodnutie a iniciatívne vyhľadávať prípadné ústavne neudržateľné pochybenia. Inými slovami, tvrdenie sťažovateľa bez jeho konkretizácie v interakcii s napádaným rozhodnutím, opatrením, prípadne iným zásahom nepostačuje na meritórne konštatovanie o porušení označených práv a slobôd (I. ÚS 245/2018). Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti (alebo jej časti) významné procesné dôsledky. Je totiž základnou povinnosťou sťažovateľa, v danom prípade navyše zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovaných ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Všeobecne formulovaný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv nie je postačujúci (m. m. IV. ÚS 182/2021).

11. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa týka esenciálnych obsahových náležitostí (absencia dostatočného a konzistentného odôvodnenia), ústavný súd sťažovateľa, ktorý je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, nevyzýval na odstránenie nedostatkov jeho ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 576/2020).

12. Keďže predmetná ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovujú ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti obsahovo korešpondujúci s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd ju odmietol v tejto časti pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

13. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa vrátane návrhu na odloženie vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2022

Ladislav Dudíťš
predseda senátu